

mune vedrører, jf. den almindelige regel i retsplejelovens § 98, stk. 3.

Oplysningerne om det nærmere indhold af denne efterforskning vil i vidt omfang være oplysninger med hensyn til hvilke, der gælder tavshedspligt.

Spørgsmålet er herefter, i hvilket omfang justitsministeren er berettiget til at videregive sådanne fortrolige oplysninger til Folketinget, samt i hvilket omfang ministeren bør videregive oplysningerne.

Det antages, at ministre som hovedregel vil være berettiget til at videregive fortrolige oplysninger til et folketingsudvalg, hvis oplysningerne efter ministerens skøn må antages at være af betydning for udvalgets behandling af en sag, jf. John Vogter m.fl., Juristen 1990, side 359. Det skyldes bl.a., at udvalgets medlemmer selv er undergivet tavshedspligt efter straffelovens § 152, og at møder i Folketingets stående udvalg i almindelighed gennemføres for lukkede døre. Oplysningerne vil derfor kunne behandles på lukkede udvalgsmøder uden herved at blive videregivet til udenforstående.

I sådanne tilfælde kan der imidlertid være anledning til at fremhæve tavshedspligten over for Folketingets medlemmer, f.eks. ved at angive på dokumenterne, at oplysningerne er fortrolige.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvornår en minister – der er berettiget hertil – bør videregive fortrolige oplysninger til et folketingsudvalg, anfører John Vogter m.fl. a.st., side 364, bl.a. følgende:

»I hvilket omfang sådanne oplysninger bør videregives, må afgøres på grundlag af en konkret afvejning fra område til område. På en lang række områder må denne afvejning føre til, at oplysningerne normalt videregives for at sikre, at Folketinget (udvalget) har det fornødne saglige grundlag for at gennemføre lovgivning på et område eller for, at Folketinget kan udføre den fornødne parlamentariske kontrol med forvaltningen. På andre områder kan navnlig hensynet til den enkeltes private og erhvervs-mæssige forhold ... dog føre til, at bestemte oplysninger ikke videregives eller kun videregives under særlige omstændigheder. Drejer det sig om oplysninger om enkelte borgeres privatliv, f.eks. helbreds-

mæssige forhold eller skattebetaling, bør der udvises en betydelig tilbageholdenhed med at videregive konkrete oplysninger, medmindre netop disse oplysninger er afgørende for Folketingets (et udvalgs) stillingtagen til en bestemt sag.«

Det er i overensstemmelse hermed fast praksis, at justitsministeren kun i meget begrænset omfang videregiver oplysninger til Folketinget om konkrete straffesager, ikke mindst for så vidt angår verserende efterforskninger. Baggrunden herfor er de særlige beskyttelseshensyn i forhold til efterforskningen og de involverede personer, der gør sig gældende.

Der kan i øvrigt henvises til justitsministerens besvarelse af samrådsspørgsmål A. Justitsministerens talepapir til brug for samrådet er oversendt til udvalget ved besvarelsen den 9. juli 2002 af udvalgets spørgsmål nr. 14 (B 84 – bilag 74).

Spørgsmål 32:

Kan det afvises, at det kan påvirke en straffesag, hvis sigtede, over for hvem tiltale er undladt, og som anklagemyndigheden ønsker at føre som vidner i straffesagen, pålægges at afgive forklaring for undersøgelseskommissionen, inden de samme har afgivet forklaring i retten?

Svar:

Det kan efter Justitsministeriets opfattelse ikke udelukkes, at det kan påvirke vidners forklaringer i en straffesag, at der kort tid forinden er afgivet vidneforklaringer for en undersøgelseskommission eller for retten (efter anmodning fra en undersøgelseskommission) vedrørende samme forhold. Der kan i den forbindelse henvises til princippet i retsplejelovens § 182, hvorefter et vidne, der skal afgive forklaring, ikke må påhøre andre vidners og parters forklaring.

Spørgsmål 33:

Hvad kostede 18. maj-undersøgelsen?

Svar:

Justitsministeriet har for perioden 1996 til og med den 15. juli 2002 afholdt 17.039.622,10 kr. i anledning af undersøgelseskommissionen vedrørende Nørrebro-sagen.